

In het geheugen gegrift.

Manuel Nepveu

Toen Hans Meijer en ik redacteur waren van clubblad 'de Promoot' probeerden we zoveel mogelijk clubleden aan het schrijven te krijgen. Voor het laatste clubblad van 1999 hadden we bedacht dat de leden hun 'Partij van het Millennium' maar eens moesten opsturen en liefst met uitleg. Dat hebben we geweten. Partijen van grootmeesters, maar ook eigen creaties stroomden binnen. Daarbij viel op dat de meeste inzendingen verscheidene Millenniumpartijen bevatten. Kennelijk was het moeilijk kiezen. En alle inzenders hadden er flink werk van gemaakt.

Een bijdrage sprong er echt uit. Een clublid beschreef hoe hij op een avond voordat hij zou spelen te horen kreeg dat zijn broertje en een meisje uit diens klas door een dronken automobilist waren doodgereden. "Ik ben de partij toch gaan spelen. Ik zat volkomen wezenloos achter het bord, maar toch tot in de vingertoppen geconcentreerd. Die partij speelde ik voor hem." Tegen een zeer stevige tegenstander speelt hij vervolgens geheel in stijl een partij die voor de dertigste zet in zijn voordeel beslist is. "Voor Vinne".

Dergelijke inktzwarte dramatiek is mij tot op heden bespaard gebleven, maar ik heb toch ook een partij in mijn verzameling die verbonden is met een letterlijk unieke gebeurtenis. Je hebt burens, goede burens en geweldige burens. Wederhelft en ik werden met de laatste categorie geconfronteerd toen we in 1986 ons huis betrokken. Harry en Ant, zo'n twintig jaar ouder dan wij, stonden altijd voor ons klaar. Met raad, maar vooral met daad. Hoe en wat laat ik in het midden. Wat telt: zij waren er voor ons. Altijd. Aan deze situatie kwam na ruim twee decennia een einde. De buurvrouw kreeg in 2007 te horen dat zij leverkanker had en zij overleed in de zomer van dat jaar. Terwijl zij in de laatste fase was beland, werd bij de buurman leukemie geconstateerd. Hij kon een aantal keren bloedtransfusie krijgen, maar dan zouden ook zijn dagen geteld zijn. Dat was de harde boodschap van de specialist. Harry heeft het zijn stervende vrouw nooit verteld, ons wel.

Het Groninger Kersttoernooi van dat jaar 2007 heeft mij een behoorlijk goede partij opgeleverd, gespeeld in het bekende Harmoniegebouw aan de Oude Kijk in't Jatstraat. Wit, aangenomen damegambiet. Paardoffer voor twee pionnen met als compensatie het loperpaar in open stelling. Mijn tegenstander werd na een foutje, en bepaald geen opzichtige, werkelijk van het bord geblazen. Dit gebeurde op de laatste dag van het toernooi, 30 december. Ik reed laat in de middag dan ook goedgehumt zuidwaarts en ging nog eventjes bij familie langs. Pas na half tien zette ik de auto op de parkeerplaats bij ons huis. Nog voordat ik goed en wel de auto uit was zwaaide de huisdeur open. Mijn huisgenote, zonder enige omhaal: "Als je Harry nog een keer wil zien moet je *nu* gaan." Het was dus zover.

Een nachtzuster deed open. Harry lag in de woonkamer in een ziekenhuisbed en was helemaal van de wereld, hallucinaties. Van communicatie met mijn buurman kon geen sprake meer zijn, ik ben een half uurtje gebleven.

De volgende ochtend, Oudjaar, is Harry gestorven. Binnen een half jaar waren nu deze fijne burens vertrokken, voor ons het einde van een tijdperk. Toen ik om twaalf uur die nacht het gebruikelijke Oudejaarsvuurwerk afstak, was het in het huis van de burens aarde- en

aardedonker, het viel me op. En onderwijl nam ik met mijn vuurpijlen afscheid van ze. Vuurwerk is vergankelijk, maar die laatste schaakpartij van 2007 heb ik en houd ik in ere. Ik kan niet in navolging van het eerder genoemde clublid zeggen, dat ik die partij bewust voor hen heb gespeeld; ik heb hem echter tijdens het knallen en lichten welbewust aan hen opgedragen.